

Kelsi Koks

KRUG LAŽI

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

 Laguna

Naslov originala

Kelsey Cox

PARTY OF LIARS

Copyright © 2025 by Kelsey Cox Writer, Inc.

All rights reserved.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mami i tati,
koji su me odgajili tako da budem dovoljno hrabra
da pokušam, dovoljno bezbedna da ne uspem
i dovoljno jaka da pokušam ponovo

*Kada smrt prvi put uđe u kuću, baci tako dugačku
senku da se čini da dodirne svakoga.*

Fani Longfelou, u pismu posle smrti
kćeri od sedamnaest meseci, 1848.

Noć zabave

Kuća je oduvek pripadala *Majci*.

Smeštena na najvišoj litici u okrugu Komal, u Teksasu, viktorijanska građevina u stilu kraljice Ane, izgrađena krajem devetnaestog veka, delo je Vilhelma Fogela. Vilhelm se zaljubio u mladu Adu Miler, debitantkinju poznatu po tome što je odbijala udvarače, odbacivala njihove darove, pesme i razne pokušaje da je osvoje. Ono što je želela bio je zamak. Pa je Vilhelm, ugledni trgovac i klesar kamena, krenuo put brdovitog kraja Teksasa, kao i mnogi nemački doseljenici pre njega. Tamo je kupio zemlju. Doveo je arhitektu vozom iz Njujorka, da nacрта grandiozne planove, i gradnja je počela. Krečnjak se vadio lokalno. Vitraži i ručno izrađena drvenarija stizali su iz Evrope. Na kraju, svojim žuljevitim rukama, Vilhelm je zasadio lale – Adino omiljeno cveće – u vrtove duž rešetkastih ograda. Onda je poslao po nju. Nakon nekoliko meseci, kad je stigla, iz kočije je ugledala kuću, visoko gore – asimetrična fasada, tornjići i potkrovlja, dvostruka veranda koja se obavlja oko kuće – impozantnu na pozadini beskrajnog teksaškog neba. Ada je bila zadovoljna.

Rančeri koji su živeli u senci kuće često su viđali gospođu Fogel, visoku i vitku, blede kože i blede kose, kako češlja

kovrdže na prozoru na spratu, kako neguje nežne cvetove žute, krem i ružičaste boje, koji su stajali kao stražari oko imanja. Kasnije su je gledali kako gura dečja kolica kroz vrtove, i u suton, kako stoji na balkonu, licem okrenuta vetru.

Onda je došla Adina smrt. Tako brzo pošto je kuća bila završena. Priča za sebe. *Pad*, govorili su ljudi. *Nesreća?*, pitali su se. A neki su se možda i zapitali, šapatom iza zatvorenih vrata, ali nikad u pristojnom društvu, da li je bilo prikladno sahraniti je na posvećenoj zemlji.

A posle – posle Vilhelmovog odlaska, posle zatvaranja prozora i pošto je kuća pala u zapuštenost, pošto je grad ispod nje rastao kao šaš i divlja raž – priče su dobile drugačiji oblik.

Ukleta, govorili su.

Više od jednog veka kuća je ležala uspavana. Sve do jednog letnjeg dana 2010. godine, kada ju je neko novi kupio, i od tada su meštani čekali da uđu unutra.

Odozdo su posmatrali renoviranje. Prvo je pažljivo obnovljena spoljašnjost – krečnjačke cigle su očišćene, vitraži ponovo povezani olovom, složeni ukrasi popravljeni i prefarbani u svetle boje licidarskih kolača. U krečnjaku su iskopani podrum i vinska ostava. Zatim su zidovi unutra srušeni, podovi ogoljeni, plafoni podignuti visoko, visoko. Uklonjena je klaustrofobična drvenarija, zajedno sa tapaciranim nameštajem s lavljim nogama i buđavim viktorijanskim tapiserijama. Dok sve nije zasijalo u belom, kalakata mermeru prošaranom zlatnim žilama, modernim lusterima nalik mehurima od sapunice.

Ceo grad je mogao jasno da vidi promene. Jer poslednja i najšokantnija se sastojala u tome da ceo zadnji zid kuće bude uklonjen, odsečen, zamenjen staklenim zidom od poda do plafona, koji otkriva unutrašnjost. Čak je i balkon od stakla i proteže se celom zadnjom stranom gornjeg sprata, lebdi iznad prelivnog bazena, tri sprata niže.

Kuća se otvorila kao oko bez kapka.
Lutkina kuća u prirodnoj veličini.

Večeras je svojevrсно otkrivanje – slavlje. Gvozdene kapije su otvorene. Vrata otključana. Konačno su pozvani unutra.

Kuća je kao razbijena košnica, zuji, zuji.

Previše raskošno za šesnaesti rođendan – kanapei iz kete-ringa, torta na tri sprata, di-džej je pretvorio plavičasti kameni trem u plesni podijum. Iznajmili su smokinge i ispolirali čizme, natapirali kosu i u tržnom centru *La Kantera* u Nordstromu kupili haljine brendova *Bedžli Miška* i *Halston*.

Do osam uveče svi su se okupili iz svojih udaljenih krajeva, da otpevaju *Srećan rođendan*. Pogasila su se svetla. Šesnaest svećica se ogledalo u zatamnjenom staklenom zidu. Devojčica slavljenica zamislila je želju, ugasila ih, i sve je utonulo u prolazni mrak. Videli su mala svetla svojih kuća daleko dole, videli su grad onako kako ga kuća vidi. U tom trenutku osećali su se kao deo toga, deo ove kuće. Ali ona ne pripada njima. Nikome od njih.

Pripada *Majci*.

Svetla se ponovo pale. Torta se raznosi. Tamni prozori su kao ogledala u noći, pružaju gostima odraze njih samih. Više ne mogu da vide ono što je napolju.

Ali mogu da čuju.

Vrisak. Dovoljno dug da telo padne kroz vazduh.

A onda. Zastrahujuće mučan tup udarac.

Odjeci – zvuci koje je ova kuća već čula.

Deni

Veče uoči zabave

Šarlot ispušta tih zvuk. Nije baš plač, ali prepoznajem ga: upozorenje. Umorila se od dupka bez točkića. Imam... možda četrdeset sekundi pre nego što potpuno izgubi kontrolu.

Radim na torti ceo dan, u malim vremenskim intervalima koje mi je beba velikodušno poklonila. „Samo sekund, dušo.“ Završavam red latica od jarkoroze puter-krema. Torta je eksplozija fluorescentnih boja – izgleda da su se devedesete vratile u modu. Ali zapravo, treba mi više od sekunde. Trebaju mi sati nepodeljenog vremena.

Šarlot se izvija unazad i ispušta prodoran vrisak. Naravno, baš u tom trenutku u kuhinju ulazi Itan.

Pre nekoliko meseci našalio bi se: *Jadničko. Da li te mama muči?* Ali ne više. Sad je bacio akten-tašnu na kuhinjsko ostrvo i oslobodio Šarlot iz dupka-zatvora. Plač prestaje jednako naglo kao što je počeo.

„Gde je Orla?“, pita osvrćući se po ogromnoj, otvorenoj prostoriji, tražeći našu dadilju.

Ova kuhinja je san snova, bolja od svake reportaže iz časopisa *Bon Appétit* koju sam ikada sa čežnjom gledala, označila, isekla i zakačila na tablu želja u plakaru mog stana. Tavanica od

skoro četiri metra, dva ostrva, sve od belog mermera, aparati gagenau, frižider sab-ziro, ručno rađena mesingana galanterija koja se slaže sa unikatnim geometrijskim visećim rasvetnim telima. Trebalo bi da budem presrećna.

„Izvini.“ Ostavila sam vrećicu za dekoraciju, obrisala ruke o kecelju. „Poslala sam Orlu gore da složi veš. Kunem se da je Šarlot do maločas bila sasvim mirna...“

„Deni, opusti se. Znam.“ Sada drži Šarlot na kuku. Ona ga vuče za kragnu od košulje. Itan izgleda seksi. Kao i uvek posle radnog dana. Bela košulja blago izgužvana, prva dva dugmeta otkopčana. Podseća me na večernje izlaske na piće, radnim danima, u nekom mračnom baru, kad su mi noge bile nagnute ka njemu, kad su nam se kolena dodirivala, na onu glad. Kao da je prošla večnost.

„Kako ti je prošao dan?“, pita. „Torta izgleda neverovatno.“

Uzela sam vrećicu, uvila otvoreni kraj, pa ravnomerno pritiskam dok oblikujem sledeću laticu. „Seansa sa Kertisom je prošla odlično“, odgovaram, jer znam da ga zapravo to zanima. Naši razgovori su poslednjih dana kao igra *Tabu* – niko ne sme da kaže ono što zaista misli. „Zaista mu se svidelo što pravim tortu. Rekao je da treba da počnem da obnavljam stare rutine.“ Ovo je mala laž. Kertis, kao i svi, želi da se odmaram. Ali odmaranje me izluđuje.

Kradom sam pogledala Itana da vidim da li je progutao moju bezazlenu laž. Tvrdi da on i Kertis ne razgovaraju o mojim seansama, ali nisam sigurna u to. Mislim, a da je situacija obratna? Prislonila bih uvo na vrata. On, međutim, posvećuje pažnju Šarlot, skriva svoje karte.

„Zvala je moja mama“, kažem.

Šarlot je fascinirana dugmetom na manžeti njegove košulje. „Oh, je li? Kako je Pam?“

Nisam imala vremena za poziv. Iskreno, pozvala me je u najgorem mogućem trenutku. Menjala sam Šarlot pelenu. A bilo mi je preostalo tri minuta na tajmeru rerne. Međutim, pošto

su svi zabrinuti za mene, nemam luksuz da poziv prepustim automatskoj sekretarici.

Dušo, zaboravila sam da ti kažem juče. Sećaš se onog armadilja što mi kopa po azalejama? E pa, Tom ga je konačno uhvatio.

Zaista? Mislila sam da stalno beži iz onih zamki koje ste kupili.

Još jedna runda *Tabua*. Mama nije marila za priču o armadilju, kao ni ja. Ali morale smo da se pretvaramo, jer ono što je mama zapravo želela bilo je da proceni ritam mog govora, visinu glasa, da čuje Šarlot kako brblja u pozadini. Na kraju, dok je tajmer pištao i dok sam jednom rukom pokušavala da vratim Šarlot u dubak, dotakle smo se prave teme:

Dušo, jesi li sigurna da ne treba da dođemo sutra? Mogu da spakujem torbu za prenočište. Nije mi problem.

Ne, mama, stvarno. Sve je u redu.

U prevodu: *Stvarno sam dobro.*

„Uхватili su onog armadilja“, rekla sam Itanu.

„Pam je sigurno oduševljena“, odvratio je, štipkajući Šarlotinu mekanu golu nožicu.

Ponovo spuštam vrećicu za dekoraciju. „Daj da je vidim.“ Uzimam ćerku u naručje.

Šarlot zabacuje glavu unazad. Njen osmeh je uvek brz, velikodušan, oči sužene u proreze, obrazi okrugli i crveni kao jabuke. Nedavno su joj izrasla dva donja zuba, što joj je nekako promenilo ceo izraz lica i učinilo da više liči na samu sebe. Uzimam telefon sa ostrva, pružam ruku, prislanjam obraz uz njen. Obe se smejemo na selfiju pored torte.

Onda je pružila punačku ručicu i prešla šakom preko glazure.

„Dođavola.“ Naglo sam je povukla, ali šteta je već učinjena.

Šarlot je zatečena mojom reakcijom, širom je otvorila oči, usne joj podrhtavaju. Procenjuje da li da zaplače. Da onako, stvarno zaplače. „U redu je. Sve je u redu.“ Pevušim reči, lju-ljujući je u nepoznatom ritmu.

Umirujem sebe koliko i nju. Sad moram da ponovo uradim ceo sloj, da sastružem krem i počnem iznova. Ne mogu da izrazim frustraciju, jer bi to samo potvrdilo ono što Itan već misli: da je sve ovo previše za mene.

Itan je hteo da kupimo tortu. „Profesionalnu.“ Htela sam da kažem da sam ja profesionalac. Ili, sam bar nekad bila.

Umesto toga, rekla sam: „Nedostaje mi mešenje kolača.“

Postojalo je vreme u mom životu kad sam mesila i pekla svakog dana, više puta dnevno. Pre bebe, pre Itana, mogla sam da provedem nedelju dana usavršavajući recept – recimo, tart od manga i vanile – pravila ga i prepravljala dvadeset puta dok ne postane dostojan *Instagrama*, sa tankom, prhkom korom, filom koji se topi u ustima i savršeno zrelih kriškama manga spiralno poređanim u oblik ruže.

Itan uzima Šarlot od mene. „Orla!“, doziva.

Orla se pojavljuje brzo. Kao da je sve vreme stajala tik iza do vratka. Još se nisam navikla da imam nekog u svom domu. Orla je niska Irkinja u kasnim šezdesetim godinama života, s praktičnom frizurom i ortopedskim cipelama. Zaista je Irkinja, sa akcentom i svim ostalim. Nedavno se doselila ovamo, pošto joj je muž preminuo.

Opsednuta je smrću onako kako to ponekad biva kod starijih ljudi. Sve se nekako vrti oko nekog koga je poznavala a ko je umro na strašan, tragičan način. *O, ne, mene nećete videti da pijem neki od tih dijetalnih gaziranih napitaka*, kaže mi. *Imaju ono... kako se zove... što izaziva rak, jelda. Imala sam prijateljicu Meri O’Konor, pila je neki dijetalni gazirani napitak svaki dan ceo život, i znate šta se desilo? Tumor na mozgu. Umrla je strašno sporo. Nekad je bila punačka i prelepa. Red momaka se protezao niz ulicu u naše vreme. A na kraju, jedva da je ličila na sebe, obrazi upali, bez trunke radosti u očima.*

Ostajem da stojim kao budala ispred otvorenog frižidera, s limenkom dijetalne koka-kole, kao da sam joj ponudila čašu

antifrizu. Ozbiljno, Orla u svemu pronalazi smrt. Nijedna tema nije bezbedna.

I uvek je tu, u susednoj sobi, slaže beskonačne portiklice, skuplja igračke iza sofe, ili stoji pored mene dok se okrećem da dohvatim kremu za pelene. Kao tmurna, morbidna senka.

„Znam da uskoro završavate“, kaže moj muž, „ali da li biste mogli da uspavate Šarlot pre nego što odete?“

„Bilo bi mi zadovoljstvo“, rekla je i uzela Šarlot iz njegovih ispruženih ruku. „Divna je“, kaže Orla za tortu. Donja dva sprata su već složena – šareni i raznoliki sitni ukrasi naneti ručno, fondan duge sa oblačićima od belih penastih bombona, fluorescentni makaronsi.

Ne odgovaram, koncentrisana na struganje gornjeg sloja koji treba ponovo da dekorišem. Ne želim da budem neprijatna. Nije Orla kriva što mi se ne dopada. Ne sasvim.

Kad su otišle, Itan je stao iza mene, masira mi ramena. Prisiljavam se da ih opustim. „Koliko još?“, pita.

Celu noć. Želim da bude savršena. Nervozna sam zbog sutrašnjeg dana – proslava šesnaestog rođendana za Sofi, Itanovu ćerku iz prvog braka – pa mi fokusiranje nervoze na tortu deluje terapijski, više nego bilo koja seansa s Kertisom.

„Neće dugo“, kažem dok ravnam osnovni sloj puter-krema u zelenoj boji limete.

Njegove usne su sada na mom vratu, dah topao, bodljikava brada taman koliko treba da bude gruba. Ruke mu lutaju niz moje telo, do struka, do kukova. Prilazi bliže, naslanja se na mene, pritiska grudni koš uz moja leđa, i osećam njegovu potrebu.

„Šta ako ne mogu da čekam toliko?“ Glas mu izvire iz dubine grla.

Koža mi se ježi, nevoljno i instinktivno. Spuštam spatulu na mermer, okrećem se ka njemu. Dok ga ljubim, jezik mu prodire u moja usta. Zajedno smo više od tri godine, ali i dalje me ljubi kao da je prvi put, kao da očajnički želi da me oseti, da me ima. Opojno je. Prepuštam se – nemirne misli potisnute telesnim

osećajem, pritiskom njegovih prstiju, mirisom njegove kože, i u tom telesnom trenutku osećam, umesto da mislim: *Možda stvarno sve može da se vrati u normalu.*

Pritiska me, zarobio mi je kukove između svog tela i tvrdog mermernog pulta.

„Šta ako se Orla vrati dole?“, pitam, pomalo bez daha.

„Ne zanima me.“ Usne su mu ponovo na mom vratu, zubi grebu ono nežno mesto ispod vilice. Preko njegove glave, kroz otvorena vrata, kroz veliku sobu, vidim zavojito stepenište, i donju stranu galerije iznad njega. Odjednom zamišljam Orlu, ne u dečjoj sobi već kako sedi tiho na galeriji, njenu bezobličnu figuru nalik gargojlu, i posmatra.

Provlačim ruke do njegovih ramena, nežno ga odgurujem. „Moram da završim tortu.“

Itan ispušta uzdah razočaranja, pa me ljubi u čelo i pušta.

„Hajde da večeras popijemo nešto pored bazena.“ Ulazi u ostavu između kuhinje i trpezarije, gde nam se nalazi bar. Ostava je otprilike veličine cele kuhinje mog starog stana, ali sa mnogo boljim detaljima – sudoperom od kovanog bakra, pozadinom od ogledala, vitrinom s pregradama koje prikazuju sve vrste čaša za vino i koktele. Na polici su poredani odabrani viskiji i škotska pića, uz tekilu za lagano ispijanje i titos votku, proizvedenu samo sat vremena odavde, u Ostinu. Uski frižider sa staklenim vratima sadrži nekoliko boca koje su pri ruci – Itanova puna kolekcija je dole u podrumu. Čujem ga kako vadi čaše.

„Vreme je savršeno.“

Okrećem se ka staklenom zidu. Pogled mi i dalje oduzima dah. Od dubine tolikog otvorenog neba prevrće mi se utroba. Sumrak daje vazduhu čvrstinu, siv i sabijen, kao vlakna iz filtera za sušenje, kao da bi, ako padneš, mogao da sletiš meko. Automobili se vijugavo kreću niz auto-put dole, a rančevi s druge strane izgledaju kao šareno ćebe. Proleće je počelo, a ovde u Teksasu to znači poljsko cveće nalik potezima četkicom,

prskanja žute, jarkonarandžaste kastoleje i široke površine plavih zvončića.

„Nadam se da će i ostati tako“, kažem. „Znam da se Sofi i njene drugarice raduju bazenu sutra.“

Itan se vraća u kuhinju, s čašom viskija u jednoj ruci i telefonom u drugoj. „Kažu da će biti malo vetrovito.“

Ponovo radim na redovima latica od jarkoroze puter-krema. Sad ide brže. „Kad smo već kod Orle“, kažem. Ne gledam ga. „Da li stvarno misliš da nam je još potrebna dadilja?“ Ne želim da mu vidim lice tokom ovog razgovora. Sad je moj red da igram *Tabu*. Pripremam se za njegov odgovor.

Ono što zapravo pitam jeste: *Da li mi već veruješ?*

Iznenaduje me. „Deluješ kao da ti sve bolje ide.“

Podižem pogled. Naslonjen je na suprotan pult, s jednom nogom preko druge i s kristalnom čašom ćilibarskog pića u ruci. Na licu mu je blag osmeh.

Napetost mi spada s ramena, ovoga puta iskreno. Njegove reči su potvrda, svetlo na kraju najmračnijeg tunela kroz koji sam se provukla.

Uzvracam osmeh, počinjem sledeći red latica.

Ali osećaj olakšanja kratko traje.

Jer on ne zna celu istinu.

3

Kim

Naslanjam se na dovratak, s čašom vina u ruci, posmatram Sofi dok isprobava haljinu za sutrašnju žurku. Kako je moguće da moja ćerka puni šesnaest godina? Kako sam ovoliko ostarila? Gutam još vina. Sviti, moja omiljena mačka, crno-narandžasta sa zlatnim očima, mota se oko mojih članaka.

Nekako imam tri mačke i dva psa a da nijedno od njih nisam svesno tražila – prijatelji koji nađu leglo mačića pored kontejnera, ili im dođe neki zalutali pas tokom oluje, znaju da sam slaba na slatka lica (ili lica sa jednim okom, kao što je moj sivi tigrasti Ludooki Namćor).

Odvela sam Sofi u kupovinu pre mesec dana. Isprobala je sigurno trideset haljina pre nego što se zaljubila u ovu svetlucavu, puder-plavu, spuštenih ramena. Prekoračila je moj budžet više nego malo. Ali teško mi je da kažem ne. Odrastanje deteta posle razvoda znači stalno takmičenje sa jedinom osobom koju prezireš.

Dodatni trošak se isplatio. Već samo zbog izraza njenog lica. Volela bih da nešto tako jednostavno kao haljina može da usreći i mene. Ima šesnaest godina, uzan struk i duge noge, kakve su nekad bile moje. Haljina se vezuje pozadi, otkriva

malo više kože nego što bih volela. Ali u celini, izgleda slatko, kao Pepeljuga.

„Ko dovodi Mikejlu?“

Mikejla je Sofina najstarija drugarica. Živi u našem starom kraju. Upoznale su se ubrzo pošto smo se doselile, i postale nerazdvojne onako kako to samo male devojčice umeju. Tradicija je da rođendane slave zajedno, tako što prespavaju kod slavljenice, uz picu u krevetu i filmove do kasno u noć. Sada, naravno, Itan organizuje Sofi žurku koja je grešno preterana, da pokaže kakav je sjajan tata. To mu je i prilika da pokaže našu staru kuću, renovacije.

Pozvao je isto toliko svojih prijatelja, komšija i kolega koliko i Sofinih gostiju. Uveren je da svima rastu zazubice i jedva čekaju da uđu. Tužno je što je u pravu.

Drago mi je što devojčice ipak žele da prespavaju ovde večeras. Možda zato što mi to daje osećaj da još imam prednost nad Itanom. On dobija fasadu žurke. Ja dobijam ono pravo. Ili možda jednostavno nisam spremna da moja beba odraste.

Sofi je prošle godine ušla u navijački tim, što je donelo gomilu novih srednjoškolskih prijateljica koje mi se ne dopadaju. Devojke čiji su očevi investitori u nekretnine, čije mame vode roditeljske odbore, devojke koje se ljube u obraz i razmenjuju prikrivene uvrede.

Mikejla je sušta suprotnost tome. Riđokosa i pegava, uvek izgleda kao da je upravo izašla sa farme, jer i jeste upravo izašla s farme. Njena porodica spada u starosedeoce Bulverdija – poseduju zemlju i gaje stoku ovde još od vremena kad je ovo bio ruralni kraj daleko od San Antonija, pre nego što se grad proširio kao mrlja mastila i doneo velike, neukusne kuće u predgrađu i, još novije, preskupe tipske kuće.

Drago mi je što Sofi ima takvo stabilno prijateljstvo. Možda i jesam katastrofalna, ali valjda sam uradila bar nešto kako treba dok sam je podizala.

Sofi sleže ramenima. „Verovatno Kejleb.“

Pošto ne vozim, uzimam još jedan gutljaj vina. „Dakle, hoćemo li picu s ručno razvijanim testom ili tanku koru?“

Sofi je frknula kao da sam rekla nešto uvredljivo. „Jela sam malo povrća i humusa. Mikejla će večerati sa svojim.“

Okrenuta je bočno, gleda se u ogledalu do poda, prelazi rukama preko nepostojećeg stomaka. Ne kažem ništa. Ako se predomisli, imam „čokoladu za hitne slučajeve“ na gornjoj polici ostave.

„Izgledaš prelepo, Sof“, kažem. U nekim stvarima i dalje izgleda – i dalje jeste – toliko dete. Lice joj je okruglo, udovi nespretno dugi, kao da su izrasli preko noći. Ali vidim naznake oblina ženstvenosti kao znakove upozorenja.

„Da?“, pita. A onda: „Da“, kao potvrdu. Okreće se da pogleda zadnji deo haljine. „Da. U redu.“ Isprobava drugi par cipela.

„Samo želim da se lepo provedeš, dušo.“

U ogledalu vidim jedva приметно prevrtanje očima, kao da jednostavno ne razumem.

Sofin prvi dečko – klinac po imenu Mejson, kvoterbek iz fudbalskog tima, sa tamnom kosom koja pada preko čela i pristojnim „da, gospođo“ i „ne, gospođo“ manirima – raskinuo je s njom pre nekoliko nedelja. Od tada je skoro svako veče provela plaćući na telefonu sa Mikejлом. Odrubiće mi glavu ako to pomenem, ali razumem više nego što misli.

Sofi je pozvala Mejsona na žurku. Mejson, takav kakav jeste – pristojan dečko – naivno je prihvatio. Rekla je drugaricama da je to uradila da bi mu pokazala koliko je ne zanima. Ja znam šta je u stvari u pitanju. Želi više od maminog odobravanja. Želi da zasija u prostoriji, da je zapali, da sprži Mejsona, da ga sravni sa zemljom.

„Ova žurka mora da bude savršena“, kaže.

Spuštam čašu vina na njen ormarić. Stajem iza nje, spuštam ruke na njena ramena, i obe smo u ogledalu.

„Biće savršena. Obećavam.“ Iako ne mogu da obećam tako nešto, ponavljam obećanje. „Apsolutno ništa neće izmaći kontroli sutra.“

4

Mikejla

„Kejlebe Džejmse, za ime sveta, zar ne možeš da ostaviš čizme pored vrata? Rekla sam ti to hiljadu puta. Uneo si travu po celoj mojoj očišćenoj dnevnoj sobi.“

Mama kruži oko stola, sipa svima boraniju na tanjire.

To je kao beli šum. Sve je to rekla već milion puta. Trava je njen neprijatelj. Bukvalno je koristila te reči – *Znaš da mi je trava neprijatelj* – kad god neko od nas neizbežno zaboravi da izuje cipele pre nego što uđe u kuću. Ali da nije trava, bilo bi nešto drugo. Mislim da nikad nisam videla mamu da sedi. Čak i sada, leprša između stola i kuhinje kao kolibri, jer tati treba so za krompir-pire, jer je Kajli ispustila viljušku, ili zato što je mama, o zaboga, zaboravila kifle u rerni, kao i uvek. Između tih obaveza, njena zadnjica možda dotakne stolicu. Možda čak podigne viljušku ka ustima, ali onda će zatrebati nešto drugo i opet će odlepršati.

„Za ime boga, Alis, sedi“, kaže tata ponekad, ali mislim da je to sad već navika.

Kad je mama ispalila: „Bez telefona, mlada damo“, tata se trgao.

„Ej“, kaže, pucne prstima ka mom telefonu, koji brzo sklanjam u krilo. Tatu ne zanima trava u dnevnoj sobi ni voda oko

sudopere. Ali mrzi „tinejdžerske gluposti“ kao što su telefoni i farmerke s rupama. *Ako hoćeš rupe na farmerkama*, voli da kaže, *možeš da radiš sa mnom u štali ceo dan*.

„To je Sofi“, kažem, gurajući krompir po tanjiru viljuškom. „Treba joj pomoć oko odeće.“ Šalje mi selfije u haljini – *Kosa gore ili puštena? Jaka šminka ili blaža? Šta misliš za cipele?* Izgleda fantastično, naravno. Sofi ne može da izgleda loše ni kad bi htela.

„Zar nećeš prespavati kod nje?“, pita Kejleb.

„Ti ćeš je odvesti“, kaže moj otac. „U povratku treba da pokupiš kukuruz za hranilicu iz lokalne poljoprivredne radnje. Daću ti karticu.“

„Hoće da vidi kako izgleda na kameri“, objašnjavam. „Znaš, za *Snepčet*.“

Kejleb koluta očima.

„Zar ne izlazi sa onim iz porodice Fuller?“, pita.

Sofi i Mejson su raskinuli pre nekoliko nedelja, ali tati to zapravo nije važno. Samo želi da priča o fudbalu.

„Jurili su ga skauti iz celog Teksasa, i iz drugih država. Pametno je što ostaje u Teksasu. A&M je odličan fakultet.“

„Šesnaesti joj je rođendan“, kaže mama i sanjalački uzdiše, spuštajući se u stolicu. „Obe ste sad tako odrasle.“

Moj šesnaesti rođendan nije bio ništa posebno, ni po čemu drugačiji od bilo kog drugog rođendana koji sam imala. Tetke i teče, rođaci, šačica prijatelja, tata je spremao dimljene govede grudi na roštilju, mama je napravila tortu i svoj čuveni puding od banana, bakica mi je dala dve novčanice od sto dolara u čestitki, što je više nego što mi je ikad dala, pa pretpostavljam da je to bilo donekle posebno.

„Sećaš se kad su bile male, Džordže? Oh...“ Mama je skočila. „Čaj. Da li sam stvarno...? Mogla bih da se zakunem...?“ Pogledom pretražuje sto, pa brzo nazad u kuhinju i vraća se sa bokalom slatkog čaja. „Bile ste tako slatke. Kad su se ono doselili gore? Niste mogle imati više od tri godine. Sećaš se kad je prvi

put jahala ponija, Džordže? Bila je prava mala lutka. “Dok govori, ide oko stola, doliva svima u čaše. „A ti zauvek ostani moja beba“, kaže Kajli, ljubeći je u obraz. Kajli ima samo šest godina.

Zapravo se sećam Sofi na poniju. Čak i kao mala, bila je lepa – s dugom plavom kosom koja se talasala kao voda, u kombinacijama odeće koje su se uvek slagale, u sjajnim cipelama bez ijedne ogrebotine. Bila je zlatna, i nisam mogla da verujem koliko sam imala sreće što je želela da mi bude drugarica, da prespava kod mene, da sedi pored mene na tepihu za pričanje priča, da me izabere za partnerku kad je gospođa Vitaker rekla da se uparimo za ekskurziju u Nečural bridž kaverns, dajući tako svima do znanja da sam njena. Mogla je da izabere bilo koga drugog. Sve devojčice su želele da dodirnu njenu kosu, isprobaju njenu ogrlicu, da budu blizu nje. Isijavala je neki poseban sjaj i kao da je njime obasjavala i tebe već samim tim što si u njenoj blizini. I dalje ga isijava.

„Ne jedeš“, kaže mama. „Je l’ sve u redu?“

Sležem ramenima. „Dobro sam.“

„Valjda nisi na nekoj ludoj dijeti“, kaže tata. „Momci ne vole mršavice, jelda, Kejlebe?“

Kejleb sleže ramenima.

To nije tačno. Momci obožavaju mršave devojke.

U proleće u osmom razredu Sofi je ušla u navijačku ekipu. To je značilo da je najveći deo leta bila zauzeta kampom, a na jesen treninzima i utakmicama, u kojima nisam učestvovala, sa sasvim novim društvom. Prvi put se među nama pojavila neka prećutna zategnutost, kao kad pokušavaš da se držiš za ruke tokom igre „jelečkinje-barjačkinje“.

A osim toga, ja sam FFA devojka – članica „Budućih farmjera Amerike“ – gajim i pokazujem svog jarca Eda na Juniorskoj stočarskoj izložbi okruga Komal. Po opštem mišljenju, Sofi i ja ne bi trebalo da budemo prijateljice.

Ali mi se snažno držimo jedna druge, detinjstva su nam isprepletena kao dve ogrlice zapetljane u zadnjem delu stare

kutije za nakit. Ne mogu da prizovem nijednu uspomenu bez nje. *Moja sestra iz drugog gnezda*, kaže Sofi ponekad, obuhvatajući me rukama oko struka i ljubeći me u obraz dok me vuče na žurku na koju je ona pozvana, a ja nisam.

Nije me ostavila. Ne bi me ostavila.

Ako su želeli Sofi, morali su da prihvate i mene. Bila sam kao poklon uz kupovinu glavnog proizvoda – neseser za šminku koji možda nikad nećeš koristiti, pošto potrošiš sedamdeset pet dolara na rumenilo i olovku za obrve u *Ulti*.

Tako idem na žurke, sedim sa kul ekipom na ručku, smejem se njihovim internim šalama, čak i kad ih ne razumem, i hvatam se podruku sa Sofi, koja hvata podruku Gabi, a ova Emu, a Ema Avu. Prolazimo hodnicima kao sila.

Ali ja nisam jedna od tih devojaka. Teško ih je gledati, blistave kao naslovnice časopisa. Tako sam počela da ih doživljavam – kao *blistave devojke*.

Njihove tanke noge kao blistave stabljike, obrazi i ravna linija nosa istaknuti hajlajterom, visoki konjski repovi sa bukvalnim sjajem, vezani ogromnim plavim mašnjama u boji *Rendžera*, pa izgledaju kao porcelanske lutke koje skuplja moja bakica.

Izgleda da devojke poput njih uvek pokušavaju da budu manje – uvlače se momcima u krilo, skupljaju noge na stolici, vrište: „Ne, ne, nemoj da me podižeš“, a jasno je da žele da budu podignute. Možda je to neka razmena, nepisano pravilo univerzuma: što je telo devojke manje, to joj je dozvoljeno da ima veću ličnost.

Tata i Kejleb pričaju o podrezivanju kopita Baku za predstojeći rodeo.

Kriomice gledam u telefon ispod stola, šaljem poruku Sofi: *Obožavam te svetlucave štikle! Izgledaš brutalno!*

Volela bih da mogu da uživam u ovom trenutku s njom, da budemo one devojke koje smo nekad bile. Da budem devojka koja sam nekad bila. Nekad su stvari ostajale neizgovorene jer smo se toliko dobro razumele da nam reči nisu bile potrebne.

Mogle smo da vodimo ceo razgovor samo pogledom sa strane, da prasnemo u smeh zbog jedne podignute obrve.

Sad me boli i da je pogledam. Postoje stvari koje jednostavno ne mogu da se prenesu, ne mogu da se kažu, reči koje nikad ne smeju biti izgovorene, jer znam, duboko u kostima, da bi to značilo naš kraj. Kraj svega.

Želim da zgrabim stolnjak, prevrnem tanjire i čaše čaja, da sve tresnem o pod.

Sofi odgovara GIF-om Bijonse kako mrda kukovima u zlatnoj haljini.

„Jao, kiflice, za ime boga!“, kaže mama, i skače sa stolice prema kuhinji.

Oseća se blag miris zagorelog.

5

Orla

Ima li išta slađe od ljuljanja bebe dok ne zaspi? U pola osam u ovo doba godine sunce još zalazi. Dečja soba je u polumraku zbog tamnih zavesa, ali oko ivica prodire dovoljno svetla da mogu da vidim oblinu njenog obraza, lepu mašnicu njenih ustašca.

Tiho pevam u ritmu ljuljanja stolice – *spavaj, spavaj, malo moje, na kolenu mame svoje* – istu uspavanku koju sam pevala svojoj divnoj devojčici. Prošle su decenije otkad je moja ćerka bila tog uzrasta. Ali kad držim Šarlot, gotovo mogu da zamislim da je *moja*. *Anđeli čuvaju. I bdiju nad tobom.*

Iako bi za mene bio raj da je grlim cele noći, spuštam je u krevetac. Iskradam se iz sobe i držim kvaku dok zatvaram vrata da ne bi ni škljocnula.

Gospodin Metjuz me čeka na stepeništu. „Hvala što ste je uspavali.“ Malo ćaska, pita da li je Šarlot pravila probleme, imam li planove za večer. Ali jasno je da mu je na umu nešto konkretno. Više puta se osvrće, proverava iza sebe. Gospođa Metjuz je verovatno još u kuhinji, radi na toj svojoj raskošnoj torti.

„Kako je ona?“, konačno pita.

„Ma pravo je zlato. Uskoro će početi da puzi, rekla bih.“

Odmahnuo je glavom. „Ne. Deni. Kako je moja žena? Bacila se na tu tortu. I, ne znam, možda je to dobro. Samo ne želim da se preoptereti i...”

Prekidam ga. „Dobro je, naravno. Ona je novopečena mama. Sećam se kad sam tek dobila ćerku. Samo je plakala, pa sam i ja samo plakala. Prođe to.“

Izraz lica mu se malo opustio, bora između obrva nestala. „Koliko dece imate?“

„Samo jedno. Moj Kolm i ja imali smo planove za pravo leglo. Šestoro je moj Kolm želeo. Ali znate kako kažu: ako hoćeš da nasmeješ Boga, ispričaj mu svoje planove. I nasmejao se, jeste. Ali zar nije uvek u pravu, na kraju? Jer naša devojčica je ispala prava slika savršenstva.“

Ljubazno je izvio usne. „Unuci?“

„Ne, još uvek.“

„Pa, kladim se da jedva čekate.“

Nasmešila sam se.

„Sjajni ste sa Šarlot. Imamo sreće sa vama. Brinem kad ostavljam Deni samu...” Zastao je.

„Sa bebom?“, pitam. Znam da ima svoje razloge.

„Ne, ne.“ Brzo se povlači. „Pa, da. Hoću reći, osećam krivicu što ih obe ostavljam same. Lepo je znati da ima malo pomoći kad ja nisam tu.“

Pozdravila sam se s gospođom Metjuz na izlasku. Nije podigla pogled s torte kad je promrmljala odgovor. Manijakalno koristi pincetu da nanosi šarene mrvice, jednu po jednu.

Napolju je sunce zašlo, a nebo je plavosivo u sumrak. Već sama kuća izgleda kao velika torta, ocrtana na pozadini širokog, praznog neba. Nalazi se na ivici prave-pravcijate litice, strmo-glavo visoke stotinu metara. Tri velike crne ptičurine kruže u ravni sa podrumom. Ovde ih zovu „mišari“, vrsta malog lešinara. Dole je nešto mrtvo.

Ulazim u auto, ali osećam to. Osećam to svake večeri, na kraju smene. Kao da me neka ruka vuče nazad. Palim motor, krećem kružnim prilazom ka crnim gvozdenim kapijama. Želim da se vratim unutra. Želim da uzmem bebu u naručje i odnesem je sa sobom.

Ne radim to, naravno. Svake večeri ignorišem taj poriv. Ali znam...

Pouzdano kao molitvu, znam...

U toj kući je neko zlo.

6

Deni

Bazen je živopisan. *Kao u nekom luksuznom odmaralištu*, rekla sam sestri kad sam prvi put prespavala kod Itana. Lepršaju prozračne zavese na kabani, topla svetlost podvodnih lampi, oštra ivica prelivnog bazena, ogledalo crnog neba nad brdima, zvezde kao šaka prosute soli. Kuća se uzdiže ogromna, upaljena su sva svetla osim u dečjoj sobi. Kao diorama, kao zamak presečen napola. Utonula sam u plišanu ležaljku. Itan mi je smučkao koktel – voće, votka, nije presladak – a on pijucka još jedan viski. Bebi-monitor stoji na metalnom stolu između naših stolica. Čuje se tiho pucketanje statičkog elektriciteta u aparatu.

Monitor je dobar – Itan uvek daje velike pare – ali ima jednu grešku. Ponekad, kad ga prvi put uključiš, na trenutak pokaže staru sliku od pre nego što je ugašen. Više puta me je to trznulo, obično zato što pokaže prazan krevetac. Mozak ne može da se snađe dovoljno brzo, ne može da pretekne paniku. Jednom sam se skoro ukočila kad sam videla ženu kako stoji nad mojim detetom, ženu duge, slepljene kose koja visi u krevetac. Dok nisam shvatila da gledam prethodnu sliku sebe same.

Sada na ekranu Šarlot mirno spava.

Noć je prelepa. Previše mračna da bi se videlo išta dalje od svetlosti bazena, svetala drugih kuća razbacanih daleko ispod, traka farova. Duva svež povetarac, taman toliko da zatalasa vodu, da podigne malje na mom vratu. Zvuci šuštanja lišća, leda u čašama, nevidljivih žaba i insekata. Živimo dovoljno daleko od San Antonija da možemo da vidimo zvezde u ovakvoj vedroj noći, dovoljno daleko da danju srećemo divlje zečeve i divlje ćurke. Ali dovoljno blizu da možemo da skoknemo u grad na večeru uz River vok, na piće u *Perlu* ili na predstavu u *Mažestik*.

Itan me drži za ruku, prsti su nam isprepleteni.

Kad sam upoznala Itana, radila sam u kafiću do kojeg se moglo pešice doći od njegove ordinacije. Odmah sam ga primetila. Tamna kosa, proseda na slepoočnicama. Osmeh koji mu pravi rupice na obrazima. Farmerke i sako – uvek sam bila slaba na taj izgled. Dolazio je svakog dana, naručivao crnu kafu i kolač koji bih mu preporučila. Okačio bi sako o naslon stolice, pregledao papire dok pije kafu, pa bi mi ostavio izdašan bakšiš. Posle nekoliko nedelja, pozvao me je da izađemo. „Voleo bih da te izvedem na sastanak“, rekao je. Bilo je direktno. Bez igrice. To mi se dopalo.

Pokupio me je kod kuće, odveo u *Boenen*, u centru. Nosila sam crvenu haljinu. Uz bocu vina i bifteke, razgovarali smo, a on je slušao. Zaista slušao.

Bilo je to sasvim drugačije od izlazaka sa muškarcima mojih godina. Isprobala sam sve aplikacije – *Plenti ov fiš*, *Tinder*, *Meč.kom* – ali svi muškarci mojih godina bili su Petar Pan, koji samo što se nisu „sredili“, koji su hteli da izlaze samo u vreme kad je piće na popustu, da podelimo račun, pa da me odvedu u stan koji dele s dvojicom cimera. Nisam imala vremena za to. Bila sam prezauzeta građenjem sopstvene karijere. Stekla sam pratioce na *Instagramu* – skoro trista hiljada pošto je jedan moj video objavio *Bazfid* – postavljala sam umetničke fotografije pita s rešetkastim testom ili kolačića s preciznim

šarama od šećerne glazure, ubrzane snimke dekorisanja uz pop muziku.

Postala sam zavisna od rasta broja pratilaca, i uskoro sam mesila kolače redovno i sve raskošnije. Hobi koji sam davno započela da bih provodila vreme sa dedom pretvorio se u lepe slike na internetu, koje su se pretvarale u lokalne porudžbine. Nikad ranije nisam razmišljala o tome da se profesionalno bavim kuvanjem, ali ideja da otvorim sopstvenu pekaru postala je cilj.

Itan je bio fasciniran svim time. A ja sam bila fascinirana njime – psihijatrom koji je imao uspešnu ordinaciju sa svojim najboljim prijateljem Kertisom.

Na kraju večeri ostavio me je pred vratima. Razmišljala sam da ga pozovem unutra. Nisam želela da se noć završi. Bila sam savršeno pripita – podelili smo bocu vina – ali večer je bilo izuzetno, opijao me je već samo osmeh. Podigla sam se na prste, nagnula se ka njemu sasvim blago, prizivala ga da me poljubi. I poljubio me je. Dlanom mi je obuhvatio vilicu, jagodicama prstiju dodirnuo vrat, palcem obraz. Bila sam na vrhovima prstiju.

Kad je prekinuo poljubac, unutrašnja dilema bila je rešena. Htela sam da ga pozovem unutra, ali on je rekao: „Voleo bih da te pozovem sutra.“

Nisam mogla ništa drugo nego da klimnem glavom. Ostavio me je tamo, s trncima koji su me podilazili od glave do pete.

Ostalo je bio pravi kovitlac. Skupi restorani i karte za balet, putovanje van grada – šarmantni pansioni s doručkom, na reci u Grinu – a onda, kad je saznao da nikad nisam bila van zemlje, put u Pariz, gde smo degustirali vina i kolače dok nismo pali na hotelski krevet, punih stomaka i smejući se. Još jedno putovanje, kasnije te iste godine, u Španiju, gde me je zaprosio u parku Guelj u Barseloni, ispred klupe izrađene u mozaiku, koja vijuga duž terase.

Itan je spustio praznu čašu od viskija na sto, pored monitora, i ustao. Uzeo je i moju čašu i stavio je sa strane. Seo je na

ivicu moje ležaljke. Nagnuo se da me poljubi – usne, vilicu, uvo, niz vrat – od čega mi je izleteo uzdah. Ruke mu klize po meni, i uskoro mi svlače helanke, penje se na mene, završava ono što smo započeli u kuhinji. Čita me potpuno – odgovara na svako izvijanje leđa, na svaki udah – i u tome ima takve slobode, biti shvaćena. Gledam zvezde dok vodimo ljubav.

Sve je tako savršeno. Moj život. Kako sam imala toliko sreće?

Ipak, u stomaku mi leži težina kao kamen. Osećam je najviše u ovim savršenim trenucima.

Danas, u biblioteci na spratu, Kertis me je pitao o mojim navikama. Namestila sam najlepši osmeh. Proveravam brave pre spavanja. Zavukla sam pramen kose iza uha. Verovatno previše puta, uz blagi smeh.

To je u redu, rekao je. To je normalno. A san? Da li si primetila smanjenu potrebu za snom?

Šališ se? Umorna sam stalno. Drugo je pak pitanje da li dovoljno spavam ili ne, ali nije me to pitao. Stopalo mi je poskakivalo gore-dole, gore-dole. Zaustavila sam ga kad sam primetila da on primećuje, njegove bademaste oči ispod obrva, olovka spremna nad beleškama.

Besciljni pokreti, tako to ponekad zovu, još jedan znak upozorenja. Nasmejala sam se.

Da li ikada vidiš, čuješ ili osećaš stvari koje drugi ne mogu da čuju, vide ili oseću? Da li si primetila zvuke ili slike što se javljaju bez spoljnog izvora? Brige koje nisu sasvim zasnovane na realnosti?

Razni načini da se pita da li umišljam stvari. Ali kako bih znala, ako ih zaista umišljam? Odmahnula sam glavom.

Zatvorio je svesku. Seansa se bližila kraju. Znala sam koje pitanje će uslediti, grudi su mi se stezale u iščekivanju.

Znaš da moram da pitam. Uz saosećajno izvijanje uglova usana. *Da li si imala misli o povređivanju sebe ili drugih?*

Nimalo. Lice mi je bilo spokojno. *Ponovo se osećam potpuno kao ja.*

Divno, rekao je.

Prilično sam sigurna da mi je poverovao.

Kliknuo je olovku, bacio je zajedno sa sveskom na stočić. Skinuo bifokalne naočari i zavalio se u stolicu, ruku ukrštenih iza glave. *Reci Itanu da očekujem one kubanske cigare sutra. A Džema se pitala da li treba nešto da donese.* Uvek je bilo čudno kako menja uloge, od terapeuta do prijatelja. Ali Kertis jeste prijatelj. Itanov najstariji prijatelj, zapravo, još mnogo pre ordinacije. Itan je prvi posao dobio sa četrnaest godina, radio je administraciju za Kertisovog oca. Barkerovi – Kertis i Džema – naši su porodični prijatelji.

Isprva sam mislila da će biti lepo, pričati sa prijateljem, da će delovati neformalno umesto klinički. Ali sada su granice zamagljene. Između mojih seansi sa Kertisom, Orlinog špijuniranja iz svakog ćoška ovog ogromnog zamka, majčinih gotovo svakodnevnih provera, i Itanovih stalnih reči utehe – ja sam kao buba pod staklom.

Zato sam to i sakrila od svih njihovih radoznalih pogleda.

Jer mi niko ne bi poverovao.

Pre nekoliko dana našla sam poruku na našem kućnom pragu. Nisam je umislila. Nisam izmislila ni one ružne reči ni iskošeni rukopis. Nisam izmislila pretnju savijenu u tom parčetu papira.

7

Kim

Stojim u kuhinji, s praznom čašom vina u ruci, i razmišljam da li da je isperem i odem na spavanje ili da natočim još jednu. Rekla sam sebi: samo dve čaše večeras. Iskreno, to kažem skoro svake večeri.

Ma jebiga. Natočila sam pristojnu količinu, pa okrznula pogledom pakovanje „milano“ keksa na vrhu frižidera, ali ipak sam se uzdržala. Imam ja samokontrolu, bez obzira na to šta ko kaže.

Haljina koju planiram da sutra obučem visi na vratima mog ormara. Kupila sam je pre nekoliko meseci, dve veličine manju, sa velikim planovima. Još imam prijateljice koje se kunu u keto dijetu – kilogrami se tope kao sav onaj puter koji mažu na slaninu i brokoli. Onda sam shvatila da strogo brojanje ugljenih hidrata praktično isključuje vino, što je automatski isključilo i tu dijetu. Kupila sam jake rastegljive gaće, počela da preskačem večere, gutam dijetalne pilule.

Džindžer, moja pomeranka, tapka za mnom. Kad sam se zavalila na sofu, skočila je i ona. Pojačavam televizor. Na *Netfliksu* ide dokumentarac o pravom zločinu – torzo neidentifikovane žene pronađen kako pluta u jezeru – ali ja otvaram telefon i klikćem na *Instagram*.

Nisam sigurna zašto mi ta haljina toliko znači. Itan ima ženu od dvadeset sedam godina, zaboga. Toliko smo mi imali kad smo dobili Sofi. Ne mogu da se takmičim s tim. I ne želim.

Samo... naša stara kuća, naši stari prijatelji, ta žurka – nekada davno, Itan mi je obećao takvu proslavu. Valjda ne želim da budem ona jadnica kakvom me svi vide.

Skrolujem neko vreme, ali ne mogu da se uzdržim. Uzmem dug gutljaj vina i kliknem na Denin profil.

U prvo vreme opsesivno sam pratila Denin *Instagram*. Između slika raskošnih torti i duginih bejgela, i snimaka na kojima u majici na bretele razvlači testo, s brašnom na slatkoj jagodici obraza, bile su i slike njega, njih, njihovog sve većeg zajedničkog života. Šetnja pored Alama, pansion na reci Gvadalupe, profilna fotografija Itana, zgodnog, u nekom baštenskom baru, s viskijem u ruci, #ManCrushMonday.

Jedan post me je zaista izbacio iz takta: Itan i Deni ispred vinarije u Frederiksburgu, sa Kertisom i Džemom Barker, naočari za sunce, osmesi i kaberne.

Kertis je zgodan na onaj način koji sugerise da je „dobro odgojen“, kao konj – visok i vitak, kratko ošišane plave kose, dugih i nežnih prstiju. Njegova porodica generacijama unazad pliva u teksaškom naftaškom novcu. Džema je njegova kompaktna, putna trofejna supruga, izbeljene, visoko podignute kose, bivša navijačica *Dalas kauboja*. Po izgledu, nikad ne bih rekla da ću je zavoleti. Ispostavilo se da je nemoguće ne voleti je.

Razbesnelo me je zapravo to što se duboko u mom *Instagram* nalogu nalazi gotovo identična fotografija, samo što smo na njoj nas četvoro – Barkerovi, Itan i ja, ispred te iste vinarije. Bilo je to divno putovanje. Itan ga je organizovao za moj trideset sedmi rođendan. Večerali smo biftek u *Krosroudu*, kupovali antikvitete i korpe bresaka sa tezge pored puta, Džema i ja smo